

השנה. הגمراה מתקנת את הלשון: **אלא**, **שניהם וחמשי ושניהם של תעניתות על עצירת גשמיים, ובימי התענית של מעמדות, בהפלות ערבית ושותחת ומינחה מתפלל שמע תפלה, אם לא אמר אין הפאורים – תפילה העניתה בברכת שמע תפלה, אין שמע תפלה, אין מתירין אותן, כיון שמעוועדים אלו אינם מן התורה.** (איין בון קדושה על הפסון). ואין בון קדורה בברכת הפזון בשאול כל התענית, כל הפסון). וכל שכן במוציאי התענית. ומבוואר בדברי רבי אוושעאי כשיתר רב, שמוצאים פסלים ביום טوب, ומבוואר שדווקא ביום טוב אסור להדליק בשמן שריפה, ולכן ר' חסדא, ספק נסיך בדיני חוכרה בחונכה: **איבעיא להו, מהו להזכיר של חנוכה ועל הניסים** בברכת מודים בתפילה המוספין של שבת וראש חודש שבימי החנוכה, וצדדי הספק הם, **ביוון דילית בית מוסף ברידיה** – כיון שאין חיוב תפילה מוסוף מחמת חנוכה, לא מדרברין, או דילמא כיון שיום הוא שיחיב בארכע תפלוות, ערבית ושורית מוסוף ומונחה, לפיכך כל התפלויות שורה, ותפילה מוסוף אינה פורטה משאר התפלויות הקבועות ביום והשתקנו להזכיר בהם של חנוכה. הגمراה מביאה שנחalkerו אמוראים בדין זה: **רב הונא ורב יודהה ראנטרא פרינויו – שאמרו שניחסים**, **איינו מיפוי חנוכה בתפילה מוסוף, רב נחמן ורב יותן דאמטר פרינויו, מיפוי.**

אמר אבוי לבר יוכת, הא – דין זה רב הונא ורב יודהה, שאין מוכרים חנוכה במוסוף בין שמחמת חנוכה אין חיוב בתפילה זה, ורק בישיטת רב הוא, דאמור רב גידל אמר רב, ראש הרש שחל להיוות בשפט, המפטיד בגבאי בשפט אין ציריך להזכיר של ראש הרש בברכה האחרון שבברכות הדעתות, **שאלימלא שבת אין נביא בראש הרש. וכמו כן לעניין חנוכה, כיון שלולי שבת וראש חדש אין מוסוף בהנוכה, אין מוכרים בו חנוכה.**

מקשה הגمراה על דברי אבי: מי דמי דין של רב לדינם של רב הונא ורב יודהה, הtmp – בדין של רב, נביא בראש חדש ליבא בלא, ואין שיבת ברכה זו כלל בראש חדש, ולכן אין מוכרים אותו בברכה זו בשבת, אבל **הכא** – בחנוכה הרי **איתיה להזכיר על הניסים בערבית ושותחת ונחנת**, ואם כן ביום שיש בו גם מוסוף, כמו שמוסיפים על הניסים בכל התפלויות, כך גם במוסוף לზוכרים.

הגمراה מביאה דין אחר בשם רב, שיש למלמותו לדינם של רב הונא ורב יודהה, שאין מוכרים של חנוכה במוסוף: **אל לא להא דמיא – לדין זה אמר רב אחדרבי אמר רב מותנה אמר רב, يوم טוב שחל להיוות בשפט, המפטיד בגבאי גמנחה בשפט, איינו ציריך להזכיר של יום טוב בברכה אחרונה שבברכות הדעתות, משום שאילימלא שבת אין נביא במנחה ביום טוב.** וזה דומה ממש לדינם של רב הונא ורב יודהה, שהרי ביום טוב יש נביא בשחרית, ולכן אם חיל יום טוב בשפט מוכרים בברכת הדעתות גם את שבת וגם את יום טוב, ומכל מוקם במנחה של שבת אין מוכרים יום טוב לבבאי, כיון שהנביא בא מחמת שבת ולא מחמת יום טוב, ובמוון אין אין להזכיר חנוכה במוסוף, בין שמי וחותמי שבת או ראש חדש, ולא מחמת חנוכה.

הגמרה מביאה ברivityה בדברי רב חסדא: **תניא בוטיה רב חסדא, שניינו כל אלו הפתילות והשננים שאמרו אין מדרבקין בון תפלה, מוחש שמא ייטה את הנר. וככל שכן שמותר להדליק ביום טוב בשמנים ופתילות שמדרליקים בהם בשבת. חוץ משנון שרפה שאף שבערב שבת מדליקים בה, ביום טוב אין מדרליקים בו, לפ' שאון שופרין קדרשים פסולים ביום טוב. ומבוואר שדווקא ביום טוב אסור להדליק בשמן שריפה, והיינו בדברי רב חסדא.**

הגמרה חוזרת לדין בדיני חנוכה. ומסתפקת האם יש חיוב החורת חנוכה בברכת המזון כפי שיש במעודים: **איבעיא להו, מהו להזכיר של חנוכה בברכת המזון, וצדדי הספק הם, ביוון דרביעית ימי החנוכה מדרבען הווא, לא מדרברין – לא חייבו חכמים להזכיר, או דילמא מושם פרסומי ניפא מדרברין.**

פשיטת הגمراה: אמר רב בב' בוחרה אמר רב הונא, איינו מיפוי – אין ציריך להזכיר, ואם בא – ואם רוצח להזכיר, מיפוי בהדראה – בברכת הארץ ונודה לר'.

לב – לביתו של רב הונא בברכת המזון סבר לאדרבי – חזרן – חשב להזכיר על הניסים בבוניה רושלים, בחזרת עיליה ויבא בשאר המזודים, אמר להו רב שששת, מקום החנוכה הוא בתפלה, מה תפלה מוכרים על הניסים בחוזאה, אף בברכת המזון מוכרים בחוזאה.

אגב הנידן בחזרת חנוכה בברכת המזון, דינה הגمراה בחזרת ראש חודש בברכת המזון. מסתפקת הגمراה: **איבעיא להו, מהו להזכיר ראש החדש ויללה ויבא בברכת המזון, אם תימציא לו מorder בתנובה כיון שקביעותו מדרבען لكن לא ציריך להזכיר, אם כן ראש החדש שהוא מזאורייתא ציריך להזכיר, או דילמא ביוון דלא אסור בעשיות מל'אקהasher ימים טובים, לא מזיבורן.**

הגמרה פשטת חלקו בזה: **רב אמר מיפוי, רב תנייא אמר איינו מיפוי.**

אמר רב וירקא נקוט רב בירך – אחו שיטת רב בירך, כלומר, כן הלכה, מושם דקאי – שעומד רבי אוושעאי בוטיה – בשייטתו, דעתני רבוי אוושעאי, אלו הכללים בחזוב קידוש על הפסון, ובחוורת המזודים בתפילה וברכת המזון: **ימים שיש בון קרבן מוסוף, בגין ראנטרא פרינויו –** אל הכללים בחזוב קידוש על הפסון, מזעירן איזה רשות ר' חדרל של מזער, ואומר מעין המאוודע בברכת עבדה – ריצה, ואם לא אמר, מזערין אותן – מחכימים אותו להזכיר ולהתפלל, ואין בון קדושה בברכת המזון.

משיר רב אוושעאי: **ימים שאון בון קרבן מוסוף, בגין שני וחמשי ושניהם, ותענית, ומצעמות.** הגمراה מוסיפה בהבאת דברי רבי אוושעאי, ומבררת: **שניהם וחמשי של כל השנה מאוי עיברינויו – מה מעשיהם, כלומר מה עניין יש בהם להזכיר ולחלקם משאר ימות**

שבת, וקודם לכן מבארת את דין החרלקה ביום טוב בשבת שריפה:
אין מדריקין בשמן שריפה – שמן תרומה שנטע וועומד לשရיפה,
ב يوم טוב. רבי יושמעאל אומר, **אין מדריקין נר של שבת בעטראן –**
 פסולות זפת, אף שנשמר אחר הפtilה, מפני בוגד חשבת, שרייר
 רע. וחכמים חולקים על רבי יושמעאל ומתרין להדליך בשבת בכל
המשננים, ואך **בשמן שומשוני,** **בשמן אגוזים,** **בשמן גנוות –** שמן
הויצא מזור העצנן, **בשמן דיבם,** **בשמן פקעות –** דלעת מודברית,
בעטראן ובנטט. רבי טרפון אומר, **אין מדריקין נר של שבת אלא**
בשמן זית בלבד.

נמרה

שנינו במסנה שאין מדליקים ביום טוב בשבת שריפה. מבירת הגמרא:
מאי טעמא. מшибה הגמואא: **לפי שאין שורפין קדרשים פסולים**
שמצויה לשורפם ביום טוב, וכן בן אין לבער תרומה טמאה ביום
 טוב.
 מבירת הגמרא: **מנהני מייל –** מהיכן למדנו דברים אלו, שאן
 שורפים קדרשים ביום טוב ולוכן גם אסור להדליך נר בשבת של
 תרומה טמאה, והלא מצות עשה לשורפם, ואם בן יבא העשה וידחה
 לא תעשה של אסור הבעה ביום טוב.
משhiba בית מדרשו של חזקה, **ובן תנא רבי חזקה –** וכן שנו
 בברייתא בבית מדרשו של חזקה, אמר קרא – נאמר בפסוק לגבי
 בשיר קרben פסח (שמות יב, יילא) **ותורתו ממנה עד בקר, ותנותר ממנה**
עד בקר באש טרפו, **שיאין תלמוד לומר –** שלא הוצרך הכתוב
 לומר **ויתנותר ממנה עד בקר,** ודי היה להזכיר זה הנוטר ממנו באש
תשרופו, שהרי כבר נאמר קודם **לן זילא תותירו ממנה עד בקר,**
ומה תלמוד לומר עד בקר' במצוות השרפפה, **בא התבזבז ליתן לו**
בקר שני לשיטוף, ככלומר, הכתוב מלמד שזמן שריפתו הוא בבוקר
 המחרת, ורק מתפרש הכתוב, **ויתנותר ממנה עד בוקר ראשון,** שהוא
 בוקרו של יום טוב ראשון של פסח, עד בוקר שני שהוא חול המועד,
 המתינו, וזה באש השרפפו, ומילמדו הכתוב שאין מצות השרפפה
 דוחה יום טוב.

מקור אחר לאיסור שריפת קדרשים ביום טוב: **אבי אמר,** המקור לכך
 הוא, **דאמר קרא בפרשת מוספי שבת** (גדבר כה, יולת שבת
בצבאתו, ותבונת אלו מיותרת. אלא בא למד שדווקא עליה של
 שבת וצומנה בשבתו קריבה בשבת, **ולא יולת חול קריבה בשבת,**
 וכogen אבורי עולת התמיד של ערבות שבת לא הוקטרו ונוטרו עד ליל
 שבת, אסור להקטרים בשבת, וכן **לא יולת חול קריבה ביום טוב,**
 ואם הקתרת אימוריים שהיא עבודה שבמקdash אין דוחה יום טוב, קל
 וחומר שריפת קדרשים פסולים שאינה עבודה אין דוחה יום טוב.
מקור אחר לאיסור שריפת קדרשים ביום טוב: **רבא אמר,** אמר קרא
 לגבי יום טוב ראשון ואחרון של פסח (שמות יב, י), **בעל מלאכה לא**
יעשה בהם, אך אשר יאכל לכל נפש הוא **לבדו עיטה לכט,** והיבוט
 הוא לדרכו מיותרות, ובאו ללמד, **הוא –** צרכי אוכל نفس, העש
 ביום טוב, **ולא מפשירין לאוכלنفس,** בגין לעשות סכין או תנור
 לצורך הכתנת המאכלים. **לbidoy –** רק צרכי אוכל نفس בלבד מותר
 לעשות ביום טוב, **ולא מילח שלא בזינה –** שלא ביום חמישי
 לדריקתו, **דאחיא –** שלולי דרשא זו הינו למדים שתדריך יום טוב
בקל וחויר מעובודה במקדש הדוחה יום טוב. וכן בן שמיליה
 שלא בזמנה, היהות ואין זמנה קבוע ליום זה ואפשר לעשותה למחרה,
 אינה דוחה יום טוב, כמו בן יש למד לשאר מצות עשה שאפשר
 לקיים למחר, שלא ידרשו שבת יום טוב, ולוכן גם שריפת קדרשים
 אינה דוחה יום טוב, שהרי אין זמן קבוע לשרפתם.
מקור אחר לאיסור שריפת קדרשים ביום טוב: **רב אשי אמר,** (שבת)
ישבזון האמור לגבי יום טוב;

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

מסיקה הגמרא: **ולית היילכתא בכל חני שמעתתא –** ואין הלכה בכלל
 מירמות אלו, שאמרו רב הונא ורב יהודה, ורב גידל, ורב אחדרבי,
 שאין מזכירים את המועד בתפילה ובברכה שמצוד המועד אין חיב
 בהם, **אלא הלכה כי ה' –** כאמור רבי יהושע בן לוי, יום
הכפורים שחל ליהוות שבת, המתפלל תפילה נעלם שבת, ואך שמחמת שבת אין חיב
לחייב בתפלתו געילה אריך – לתפלת נעלמה, בין שיום הוא שגתקהיב באירוע תפלוות, לפיקר
התפללה הרבעית (נעילה) שוה לשאר התפilioות לעין הוכרת שבת.
 וכן בן יש להזכיר הנוכה במסוך של שבת וראש חדש, בין שיום
הוא שנתחייב באירוע מוסך. וכן יש להזכיר ראש חדש במפעיר של
 שבת, ולהזכיר יום טוב במפעיר של מנוחה של שבת, בין שיום הוא
שנתחייב בנבניה.

מקשה הגמרא: **קשה היילכתא אהילכתא –** יש להוכיח טהרה בין
 פסלי החולות, שהרי **אמירת הילכתא –** אמרת שהלכה ברבי יהושע
 בן לוי, שמזכירם שבת בעילה, ומאייר קיימא לנו – מתקבל בידינו
הילכתא בראש, **דאמר רבא,** **רבי יהושע בן בערבית,** ומתפלל ברכת מעין שבע
אכיבור היורד לפני התיבה בערבית, ואכיבור יורד **לשלה** לזרות בשפת, **שליח**
 לאחר תפילה החלש, אין ארכיך אכיבור יורד להחפה וזה
 ודוחם לך, **שאילטיא שבת אין שליח צבור יורד להחפה ברכבת**
מעין שבת תפילה ערבית ביום טוב. רבי שבת תפילה שבת, שמחמת
 יום טוב אין מותפללים אותה, אין מזכירים בה יום טוב, ולדברי רבי
יהודש בן לוי בין שיום והתחייב בתפילה זה ומתחמת שבת, יש
 להזכיר יום טוב. ונמצא שפטקי הולכה סותרים זה את זה.

מורתצת הגמרא: **הכי תשתקא –** וכי כרך בעיניך עתה, שדברי
 רבא סותרים את דינו של רב רבי יהושע בן לוי, והלא חתם – שם ברכבת
 מעין שבע, בין שבדין הוא – מעיקר הדין דאפיקלו **שבת לחדר נפשי**
 – גם לא ארכיך השליך ציבור לתפילה זה, ובשם אין חזר
 על תפילתו בערבית של ימי החול, ורק בדין הוא **דרתקוני –** והחכמים
 תיכון שיתפלל זאת מושום **סכנה** של המתהורים בתפילהם שלא
 ישארו לבדים בבית הבנשת שמחוץ למוקם ישוב, ויסתכו על ידי
 המזיקים, וכיון שאין תפילה זו חובה הימים ומעיקר הדין, אין צורך
 להזכיר יום טוב. **אבל רבא –** בתפילה נעלמה בימים הכיפורים שחל
 בשבת, שהחיב ביה מעיקר הדין, יום הוא **שנתחייב באירוע תפלוות,**
 וכל התפilioות שותה להזכיר בהם שבת.

שנינו במסנה: **ולא מודליקין נר של שבת באליה בו** ולא בחלה,
 נחוםundi אונור מדריקין בחלה מבושל, והחכמים אומרים אחד
 מבושל ואחד שאינו מבושל אין מדריקין בו.

הגמרא מבירה במנה נטלוק תנא קמא קמא, מiska הגמרא: **שיטת**
חכמים הינו בשתת **תנא קמא,** שהרי תנא קמא אמר **ולא בחלה'**
 סתום, ומושע אף מבושל.

מורתצת הגמרא: **אבל ביניחו –** יש הבדל בין השיטות בדיין דרב
ברונא אמר רב, שאמר שאם עבר בחלה מהווק ושהוא חלה
 מבושל שנר בשולחן כל שהוא, מותר להדליך בו, ולא מסיימי – וכן
 ניכר מתרן דברי תנא קמא קמא והחכמים, מי מהם סובר רב, ומוי חולק
 ואוטר להדליך אף בתערובת שמן בשולחן. וכך מתרפשת המשנה, נחום
 המדי התרד להדליך בחלה מבושל גם בל עירובת שמן בשולחן ותנא
 קמיא והחכמים נחלקו עליו, ואפשר לפרש דבריהם בשני דברים:
 תנא קמא סתום ואמר זילא בחלה, ואך אם מבושל ומוערב בשולחן
 בשולחן, הינו דוקא כשהוא בפני עצמו, אבל מבושל דמיירב
 בשולחן בשור מרדייקים בו. ב. תנא קמא שסתם ואוטר להדליך בחלה
 ואך אם הוא מבושל, הינו דוקא כשהוא בפני עצמו, אבל אם אוטר בבל אופן.

משנה

המשנה ממשיכה לבאר את סוג הטעמים הכספיים להדלקה לנר

54

55